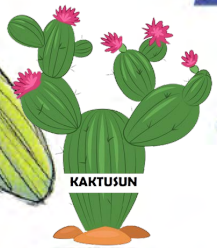
Klasiklerle

TANIŞIYORUM

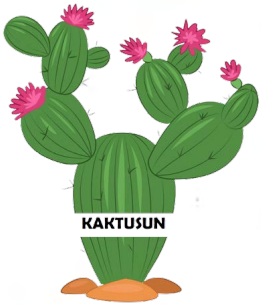
Define Adası

11. Baskı

Doğan Egmont

Edebiyatın sevilen klasikleriyle ilk buluşma...

Küçük Jim gizemli bir definenin peşinde tehlikeli bir yolculuğa çıkıyor. Ona eşlik etmeye ne dersiniz?

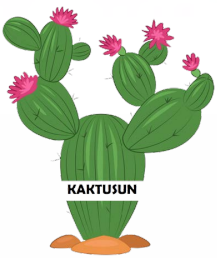
Dünya edebiyatının sevilen klasiklerinden ***Define Adası*** rengarenk çizimler eşliğinde akıcı bir anlatımla hayat buluyor.

Klasiklerle Tanışıyorum serisi dünya edebiyatının tanınmış eserlerini genç okurlara yönelik bir anlatım ve tasarımla yeniden yorumluyor.

ISBN 978-605-09-3267-6
sertifika no: 11940
9 786050 932676

Doğan Egmont

Klasiklerle TANIŞIYORUM

Klasiklerle Tanışıyorum – Define Adası
Özgün adı: *Classicini – L'Isola Del Tesoro*

Robert Louis Stevenson'ın Define Adası *adlı eseri temel alınmıştır.*
© 2013, Edizioni EL S.r.l., Trieste Italy

Anlatan: Pierdomenico Baccalario
Kapak ve iç resimler: Matteo Piana

Türkiye yayın hakları: Doğan ve Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No:1 Kat:10 Şişli 34360 İstanbul
Tel: (0212) 373 77 00
www.de.com.tr

Her 2.000 adet, bir baskı olarak kabul edilmektedir.

11. Baskı / İstanbul, 2018
ISBN: 978-605-09-3267-6
Sertifika no: 11940

Çeviri: İrem Önderol
Yayına hazırlayan: Bahar Ulukan
Kapak uygulama: Eda Ayhangil
Grafik uygulama: Serkan Yolcu, Havva Alp

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
Adres: Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C Güneşli-Bağcılar /İSTANBUL
Tel: (0212) 515 49 47
Sertifika no: 11965

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni alınmaksızın herhangi bir elektronik ya da mekanik yöntem kullanılarak kopyalanamaz veya yayınlanamaz.

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 **E-posta:** satis@de.com.tr

Robert Louis Stevenson'ın

ünlü eseri

Define Adası

Anlatan: Pierdomenico Baccalario

Doğan Egmont

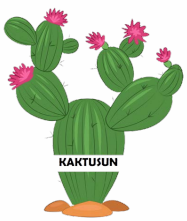
Okumak gelecektir.

www.de.com.tr

BİRİNCİ BÖLÜM

AMİRAL BENBOW

OLAYLARIN NASIL başladığını bilmek isterseniz söyleyeyim: Her şey yaşlı kaptanın bir el arabasıyla hana gelmesiyle başladı. Arabasının içinde büyük ahşap bir sandık vardı. Hanımızda belirsiz bir süre boyunca kalmak için zavallı babamla anlaştı, sonra da bir aylık ücretin tamamını peşin ödedi. Sandık deniz kokuyordu, ayrıca tahmin edemeyeceğiniz kadar ağırdı. Onu odasına taşıttı ve bir daha asla açmadı.

Uzun boylu, yapılı, kumral bir adamdı. Odasına kapanmadığı zamanlarda salonunun karanlık bir köşesine yerleşir, sırtını kamburlaştırıp hiç konuşmadan otururdu. Ya da deniz kenarında uzun yürüyüşler yapar, tuzlu su kokusunu biraz içine çektik-

ten sonra yeniden köşesine dönerdi. Birini beklediği neredeyse bir kilometre öteden bile anlaşılıyordu. Ya da bir şeyi...

Sürekli dalgın ve kaygılıydı. Kışın gelmesiyle giderek daha da karamsarlaşmıştı. Bir gün masasını topluyordum ki bileğimi yakaladı, sert bakışlarıyla bana bir teklifte bulundu: "Benim için çalışırsan sana her hafta bir çeyrek gümüş para veririm."

"Ne iş olduğuna bağlı efendim," diye yanıtladım onu.

"Handan gelip geçen denizcileri izleyecek ve tek bacaklı adama dikkat edeceksin. Onu görürsen hemen bana koşacaksın. Bunu yapabileceğine inanıyor musun evlat?"

Kabul ettim. Önerdiği para, denizcileri izlemek

için gayet iyi bir ücretti.

İlk haftalarda çok sevinçliydim. Ama sonra kış giderek daha dondurucu oldu ve şiddetli soğuklar sırasında zaten çok hasta olan babam hayatını kaybetti. O zaman ruhumdaki tüm neşeler soldu gitti.

İhtiyar kaptanın yemek salonunun karanlığında şarkı söylediğini duyduğum zamanlarda çok korkuyordum. Hep aynı kasvetli şarkıyı tekrarlayıp duruyordu, şarkının sözlerinde sürekli on beş adam geçiyordu. Her duyduğumda ürperirdim.

On beş adam... on beş adam...

Gizemli sandığı odasında hâlâ mühürlü bir halde duran kaptanın, sağı solu belli olmayan davranışları dikkatimi çekiyordu. Bizim ve müşterilerimizin sağlığı için çırpınan bir beyefendi olan Doktor Livesey ile tartıştığı da olmuştu. Oysa doktor onu sadece uyarmıştı:

"Dikkatli olun!" demişti, "Bu sağlıksız hayata devam ederseniz kalbiniz sizi uzun süre taşımayacak."

Çok yerinde bir uyarıydı bu.

Uzun süren şiddetli soğuklar yüzünden dışarı çıkılamayan günlerin birinde hanın kapısı aniden açıldı. İçeri soluk yüzlü, bir deri bir kemik kalmış, yalpalayarak yürüyen yabancı bir adam girdi. Bana Billy Jones'un nerede saklandığını sordu. Kimden bahsettiğini anlamamış gibi yaptım. Ona artık "kaptan" dediklerini duyduğunu söyledi.

Ona yalan söyledim. Bahsettiği kişinin handan çekip gittiğini anlattım.

"Benimle şaka olmaz evlat!" dedi adam beni bileğimden yakalayarak.

O zaman ona gerçeği anlattım: Kaptan, deniz kenarındaki her zamanki gezintilerinden birini yapmak için dışarı çıkmıştı ve kısa süre sonra dönecekti.

Adam çürük dişlerini göstererek gülümsedi. Sonra kapının arkasında pusuya yatıp kaptanın gel-

mesini beklemeye başladı.

İhtiyar kaptan içeri girer girmez yabancı adamla karşılaştılar. Kaptan, adamı tanıyınca ona haykırdı: "Kara Köpek!"

Kara Köpek de kimdi?

İki adam hanın kuytu bir köşesine çekildi ve alçak sesle konuşmaya başladı. Öyle bir fısıldaşıyorlardı ki söylediklerinin tek sözcüğünü bile anlayamıyordum.

Ancak sonunda korkunç kelimeler söylendiğini duydum. Galiba kavga ettiler. Ardından takma adı Kara Köpek olan adam aceleyle kaçmaya başladı. Yaralanmış gibiydi.

Kavganın hemen arkasından kaptan yere düştü. Yaralanmamıştı ama Doktor Livesey'nin uyarısı doğruydu, kalbi ona ilk uyarıyı vermişti. Annemle birlikte onu odasına sürükledik ve mühürlü büyük sandığının yanındaki yatağına yatırdık.

"Sen iyi bir çocuksun Jim," diyerek teşekkür etti Billy Bones. Bana ilk kez adımla sesleniyordu. Sonra gözlerimin içine baktı; bakışları hem ürkütücü hem de bir çocuğunki gibi masumdu. "Yalnızca ben biliyorum..." diye bir sır verirmiş gibi fısıldadı kulağıma.

"Çünkü ben Flint'in ikinci kaptanıydım evlat. Orayı bilen tek kişiydim."

Ne söylemek istediğini anlamadım ama yanında kaldım ve sayıklamalarının yavaş yavaş uykuya dönüşmesini bekledim.

"Flint'in bizzat kendisi bana gösterdi! Ölmeden kısa bir süre önce! Kimseye değil, bana Jim, iyi yürekli Jim. Tek bacaklı adama bile göstermedi... Ona bile..."

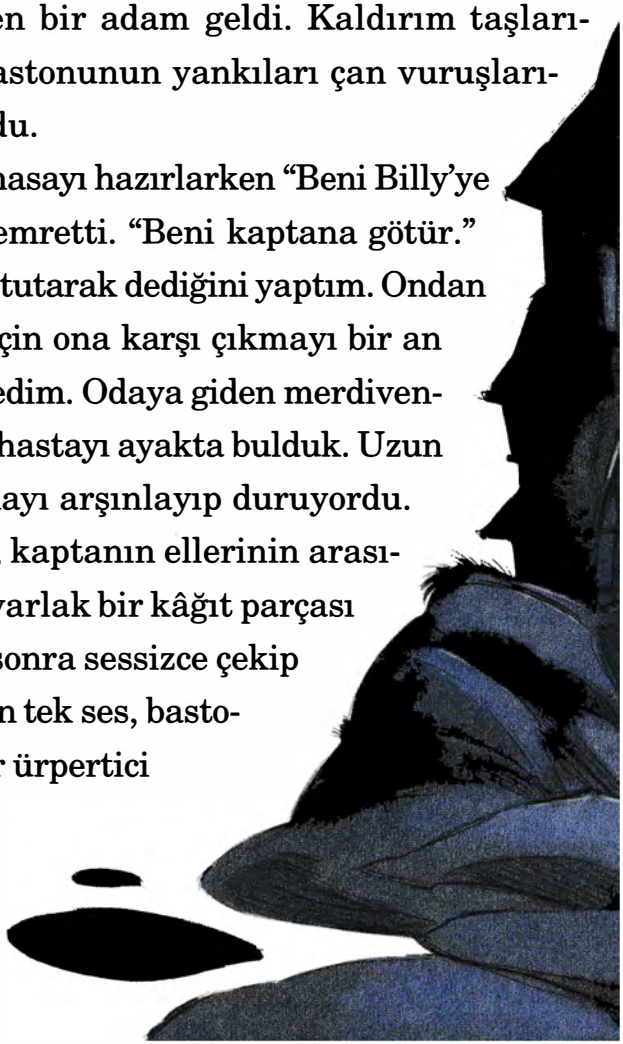
Sonraki iki günü de böyle geçirdi. Sıcak çorbalarla onun bakımını üstlendim ama içmeyi inatla reddediyordu. Birkaç haftadır para ödemediği için annem onunla ilgilenmedi ama ben yine de ona gizli gizli istediklerini götürdüm.

Ancak Kara Köpek olayı orada kapanmadı. Üzerinden birkaç gün geçtikten sonra hana gözleri görmeyen bir adam geldi. Kaldırım taşlarına çarpan bastonunun yankıları çan vuruşlarını andırıyordu.

Handaki masayı hazırlarken "Beni Billy'ye götür," diye emretti. "Beni kaptana götür."

Soluğumu tutarak dediğini yaptım. Ondan korktuğum için ona karşı çıkmayı bir an bile düşünmedim. Odaya giden merdivenleri çıktık ve hastayı ayakta bulduk. Uzun adımlarla odayı arşınlayıp duruyordu.

Kör adam, kaptanın ellerinin arasına siyah, yuvarlak bir kâğıt parçası bıraktıktan sonra sessizce çekip gitti. Duyulan tek ses, bastonunun tüyler ürpertici yankısıydı.

"Bana 'kara leke'yi verdiler..." diye mırıldandı kaptan. Avucunda çevirip durduğu yuvarlak kağıt parçasında şöyle yazıyordu: *Saat ona kadar zamanınız var.*

Ama o kadar bile zamanı olmadı. Kaptan bu notu okumaz kalbi hızla çarpmaya başladı.

Ve sonunda durdu.

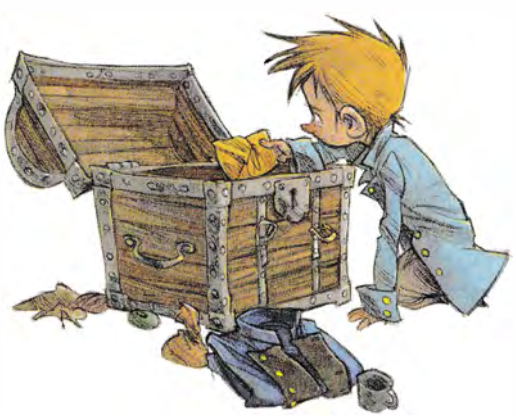
Hemen anneme haber verdim. Birlikte durumun fazlasıyla tehlikeli olmaya başladığına karar

verdik. Gece saat ona kadar hanı terk etmeli ve komşularımızdan yardım istemeliydik. Ama çekip gitmeden önce kaptanın sandığını açmaya karar verdik. Tek istediğimiz, bize olan borcunu almaktı, o da tabii sandığın içinde para bulursak.

Sandığın kapağını açtık.

Burnumuza güçlü bir katran kokusu çarptı. İçeride daha önce hiç giyilmemiş, fırçalanıp katlanmış pamuklu bir giysi duruyordu. Ayrıca bir kadran, bir yemek kabı, bir gümüş külçe, beş altı tane Hint deniz kabuğu ve dört kıtadan toplanmış

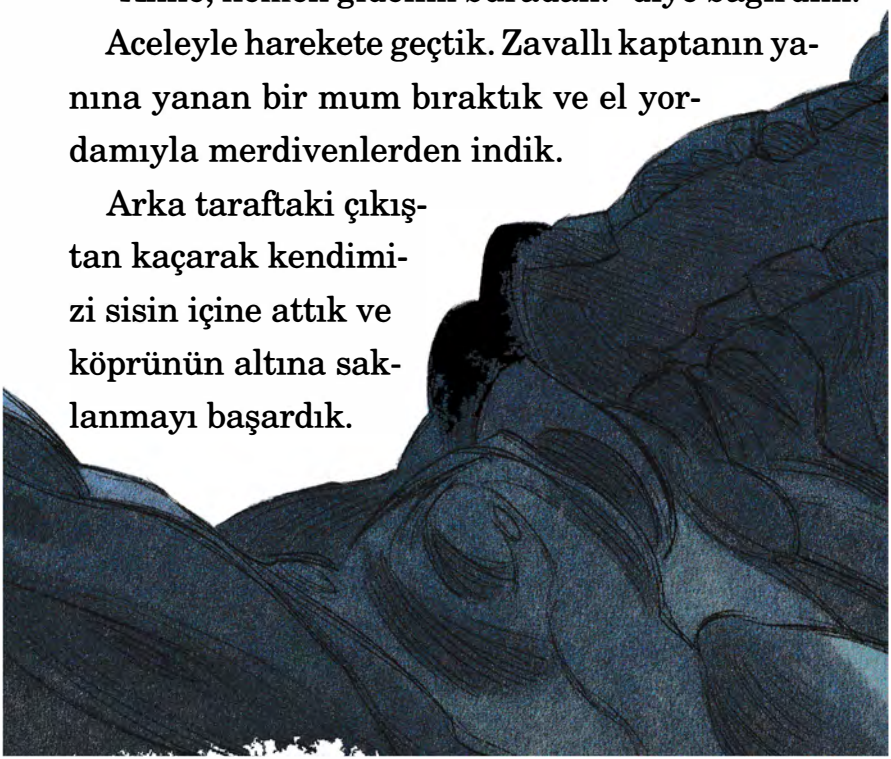
en değişik paraların olduğu bir torba vardı. Torbanın içindekileri sayıp paraya çevirmek için yere döktüğümde sandığın dibinde, her şeyin altında, beze sarılmış bir paket olduğunu fark ettim.

Onu yerinden çıkarırken alt kattan bir ses geldiğini duydum. Biri hanın kapısına vurmuştu ve şimdi de kilidi zorluyordu.

"Anne, hemen gidelim buradan!" diye bağırdım.

Aceleyle harekete geçtik. Zavallı kaptanın yanına yanan bir mum bıraktık ve el yordamıyla merdivenlerden indik.

Arka taraftaki çıkıştan kaçarak kendimizi sisin içine attık ve köprünün altına saklanmayı başardık.

Annem yaşadığı gerginlik yüzünden biraz dinlenmek ve kendine gelmek istedi. Bense geldiğimiz yolu geri tırmandım ve saklandığım yerden bir haydut çetesinin hanımızın çevresinde dolandığını gördüm. Güvenilmez insanlardı, başlarında da kör dilenci vardı. Kapıyı kırdılar, içeri girip öfkeyle her yeri didik didik aradılar.

Konuştuklarından duyabildiklerim sadece şunlardı:

"Flint'in haritasını buldunuz mu?"

"Hayır!"

"Biri İhtiyar Bones'un sandığını açmış!"

"Çocuk!" diye kükredi dilenci. "Bunu o çocuk yaptı! Onu bulmalısınız!"

Bunun üzerine köprünün altına döndüm. Annemi sarstım ve sandıktan aldığımız paketi gömleğimin altına daha iyi sakladım.

Sis bize yardım etti. Ayrıca komşumuzun atının da faydası dokundu; beni Doktor Livesey'nin kapısına kadar götürdü. Doktorun saygın ve sözü ge-

çen biri olduğunu daha önce de söylemiştim. Evine girince bunun doğru olduğunu daha iyi anladım çünkü içeride bir seksen boyunda, yaptığı onca yolculuktan yüzü iyice yanmış macerasever Bay Trelawney'i buldum. Onlara her şeyi hızla anlattım.

"Flint!" diye bağırdı Bay Trelawney. "O, bu denizlerde iz bırakmış, gelmiş geçmiş en zalim korsandır. Kara Sakal bile onun yanında masum kalır!"

Doktor ekledi: "Senin de onayın olursa Jim, paketi açacağız."

İki beyefendiye bunun yapılabilecek en doğru şey olduğunu söyledim. Dumanı tüten üç fincan çay ile oturduğumuz masada onu açtık. Paketin içinden bir not defteriyle mühürlü bir zarf çıktı. Not defterinde birtakım para hesapları yapılmıştı; tarihler, yerler, çarpı işaretleri... Çeşitli yerlerinden mühürlenmiş zarfta ise bir adanın haritası vardı. Adanın enlem ve boylamları, çevresindeki denizin derinliği, dağlarının, koylarının ve sokaklarının isimleri ayrıntılarıyla belirtilmişti. Ada kabaca bir

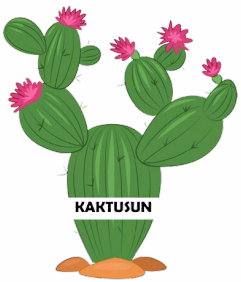
ejderhaya benziyordu. Biri kuzeyde diğeri güneyde olmak üzere iki korunaklı limanı, tam ortasında da göğe doğru yükselen bir dağı vardı. Kırmızı mürekkeple çizilmiş üç çarpı işaretinden birinin yanına bir not düşülmüştü: *Büyük define burada.*

Doktor, Bay Trelawney ve ben, birbirimize baktık.

Elimizdekinin Korsan Flint'in define haritası olduğunu anlamamız için bu kadarı yeterliydi. Bu harita kısa bir süre önce Kaptan Billy Bones'un hayatına mal olmuştu.

"Yapmamız gereken tek şey..." diye söze başladı Doktor Livesey.

"Yapmamız gereken tek şey..." diye işaret parmağını haritanın ortasına koyarak onun sözünü kesti Bay Trelawney. "Bristol'deki en iyi yük gemisini donatmak ve yanımıza becerikli adamlar alıp defineyi bulmaya gitmek!"

İKİNCİ BÖLÜM

DENİZDE

BU İKİ BEYEFENDİNİN

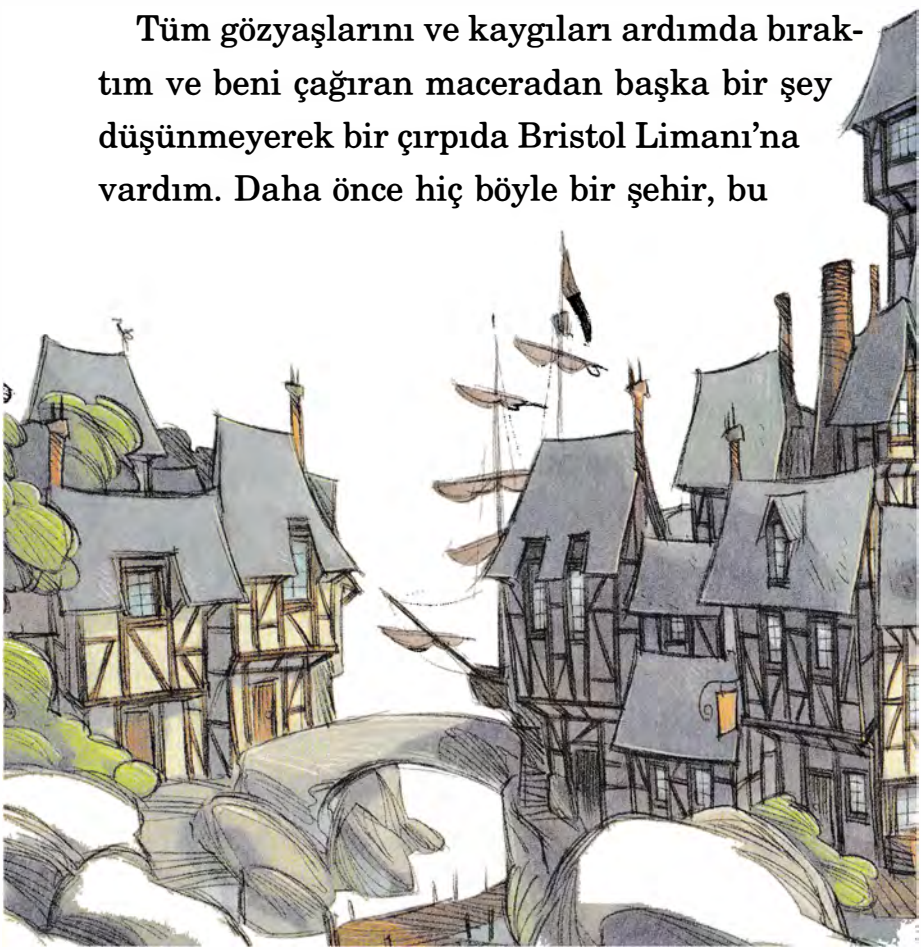
yola çıkmadan önce gerekli düzenlemeleri yapması üç haftadan fazla zaman aldı. Her şey hazır olduğunda Doktor Livesey bana bir mektup yazdı.

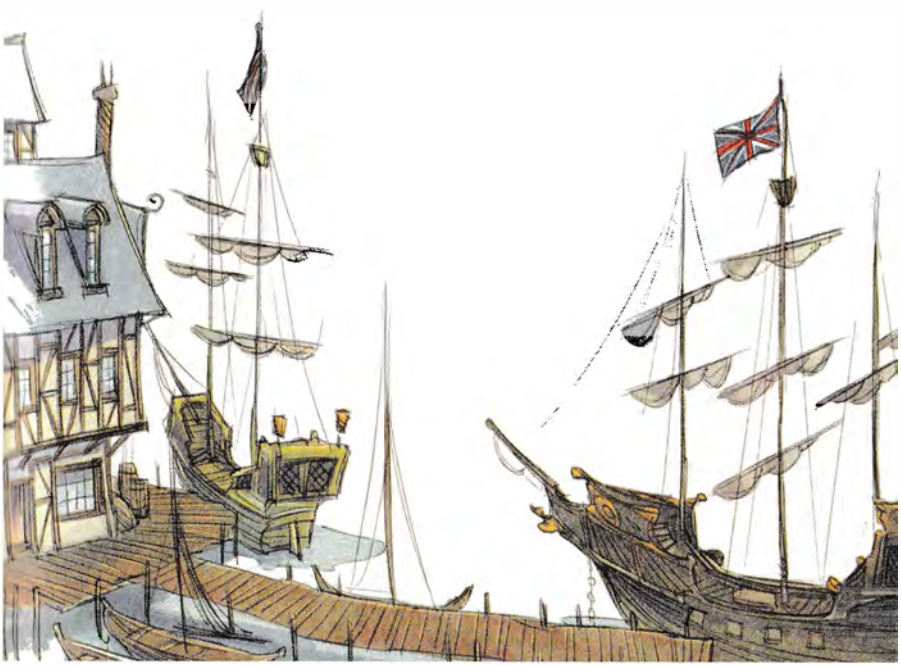
Mektubunu okuyunca anneme onlarla denize açılacağımı üzgün ama kararlı bir tavırla bildirdim. Ancak onu esas ikna eden ve yola çıkmama izin vermesini sağlayan, doktorun verdiği güvenceler oldu. Herkesten çok ona güveniyordu. Sağ salim döneceğime söz vererek annemle vedalaştım ama o beni sanki sonsuza

dek ayrılıyormuşuz gibi uğurladı. Aslında pek de yanılmıyordu. O gün Amiral Benbow'un oğlu Jim Hawkins bir yolculuğa çıkıyordu ve bu çocuk geriye asla eskisi gibi dönmeyecekti.

Tüm gözyaşlarını ve kaygıları ardımda bıraktım ve beni çağıran maceradan başka bir şey düşünmeyerek bir çırpıda Bristol Limanı'na vardım. Daha önce hiç böyle bir şehir, bu

büyüklükte bir liman görmemiştim. Bana olağandışı ve gürültülü geldi. Denizciler çalışırken şarkılar söylüyorlardı. Başımın üzerinde, örümcek ağına benzer kocaman ağlardan tayfalar sarkıyordu. Dört bir yanı katran ve tuz kokusu ile işi başından aşkın insanlar kaplamıştı. Ben hayretle, gemilerin burunlarına yerleştirilen şaşırtıcı heykelleri, yaldızlı gövde süslemelerini, çapaların

zincirlerini; halka küpeleri, kıvrık bıyıkları, briyantinli uzun saçları ve dillerinde dört kıtadan kimi muhteşem kimi ürkünç hikâyelerle gezen her ülkeden denizcileri izliyordum.

Limanda beni bizzat Bay Trelawney karşıladı. Rıhtımın alt tarafındaki berbat bir handa bana kalacak yer bulmuştu. Ama önce beni gemimizi görmeye götürdü.

Hispanyola adlı guletin büyük gövdesini bana gösterirken "İşte burada! Ne düşünüyorsun?" diye sordu. Kendimi olduğumdan küçükmüşüm gibi hissettim. Bay Trelawney sessizliğim karşısında yüksek sesle güldü.

"O haritayı ele geçirmekle kocaman adam olduğunu gösterdin zaten!" dedi bana. Sonra eliyle ağzını kapadı, haritayı ve yola çıkış nedenimizi

kimsenin bilmemesi gerektiğini ekledi. Dürbün adlı hana kadar bana eşlik etti ve orada harika bir aşçının çalıştığını söyledi. Gereken her şeyi onun sayesinde hızla bulduğunu, bu nedenle kendini ona karşı borçlu hissettiğini anlattı.

"Jim Hawkins, seni... Long John Silver ile tanıştırayım!" dedi Bay Trelawney, o fare deliği gibi yere girdiğimizde. Bir anda damarlarımdaki kanın donduğunu hissettim çünkü aşçının sol bacağı yoktu. Müthiş bir ustalıkla kullandığı koltuk değneğiyle ayakta durabiliyordu. Onu görür görmez aklıma ihtiyar kaptanın bana teklif ettiği çeyrek gümüş paralar geldiyse de bu düşünceyi zihnimden hemen savmak zorunda kaldım.

Long John Silver denen adam bana hemen gülümsedi, arkasındaki ocaklarda bulunan arkadaşına bir emir verdi ve boştaki elini artık berbat bir renk almış önlüğüne silerek temizledi.

"Tanıştığımıza memnun oldum Jim. Sen benim yeni yamağımsın heralde!"

Yolculuğumuzdaki rolüm bu olacaktı: Aşçı yamağı. Ona bunun doğru olduğunu söyledim ve öğle yemeği boyunca Long John Silver'ı, yeni ustasını izleyen bir çömez gibi dikkatle gözlemledim. Uzun boylu, epeyce güçlü bir adamdı. Sesi gürdü ve dolunay gibi kocaman bir yüzü vardı. Tek bacağına rağmen son derece hızlı hareket ediyor, hanın her yerine yetişiyordu. Bay Trelawney ile eğitim görmüş biri gibi kibar bir dille konuştu. Konuşmasını duyunca ondan kuşkulandığımı neredeyse unutacaktım. Ama az sonra bir süredir köşede oturmakta olan adam taburesinden kalktı ve sinsi sinsi handan dışarı çıktı.

Onu tanımıştım: Kara Köpek denen haydut!

Adını haykırınca adam koşmaya başladı. Long John elindeki tabakları gürültülü bir biçimde masaya koyarak sordu: "Neyin var evlat? Hayalet görmüş gibisin!"

"Kara Köpek'ti!" diye tekrarladım Bay Trelawney'ye. "Oydu, ta kendisiydi!" Bunun üzerine aşçı masaların arasında çıldırmış gibi topallayarak koştu.

"Tom!" diye bağırdı müşterilerinden birine. "Tom Morgan, onunla sen konuşuyordun! Kimdi o az önce çıkıp giden?"

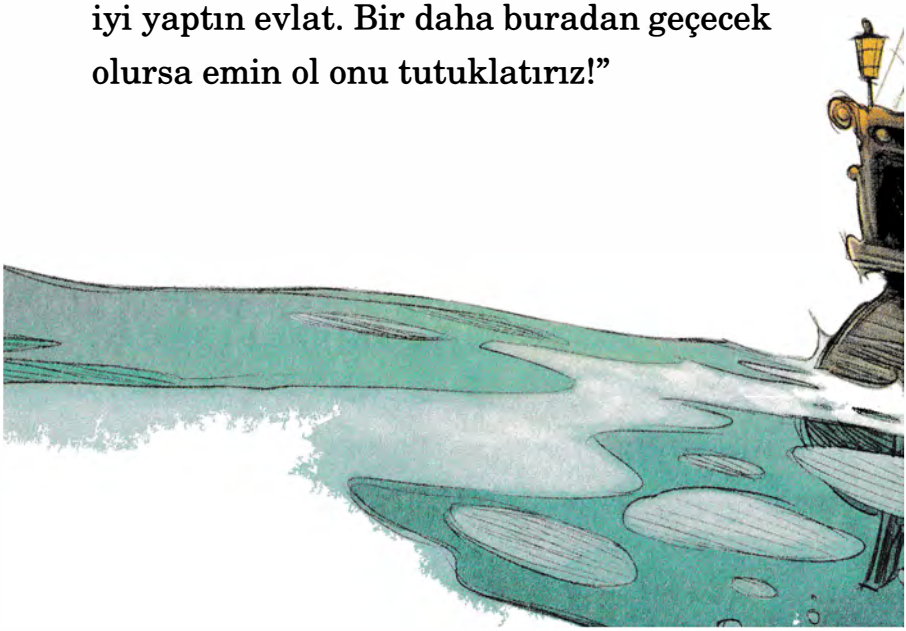
Adı Tom Morgan olan denizci bilmediğini söyledi.

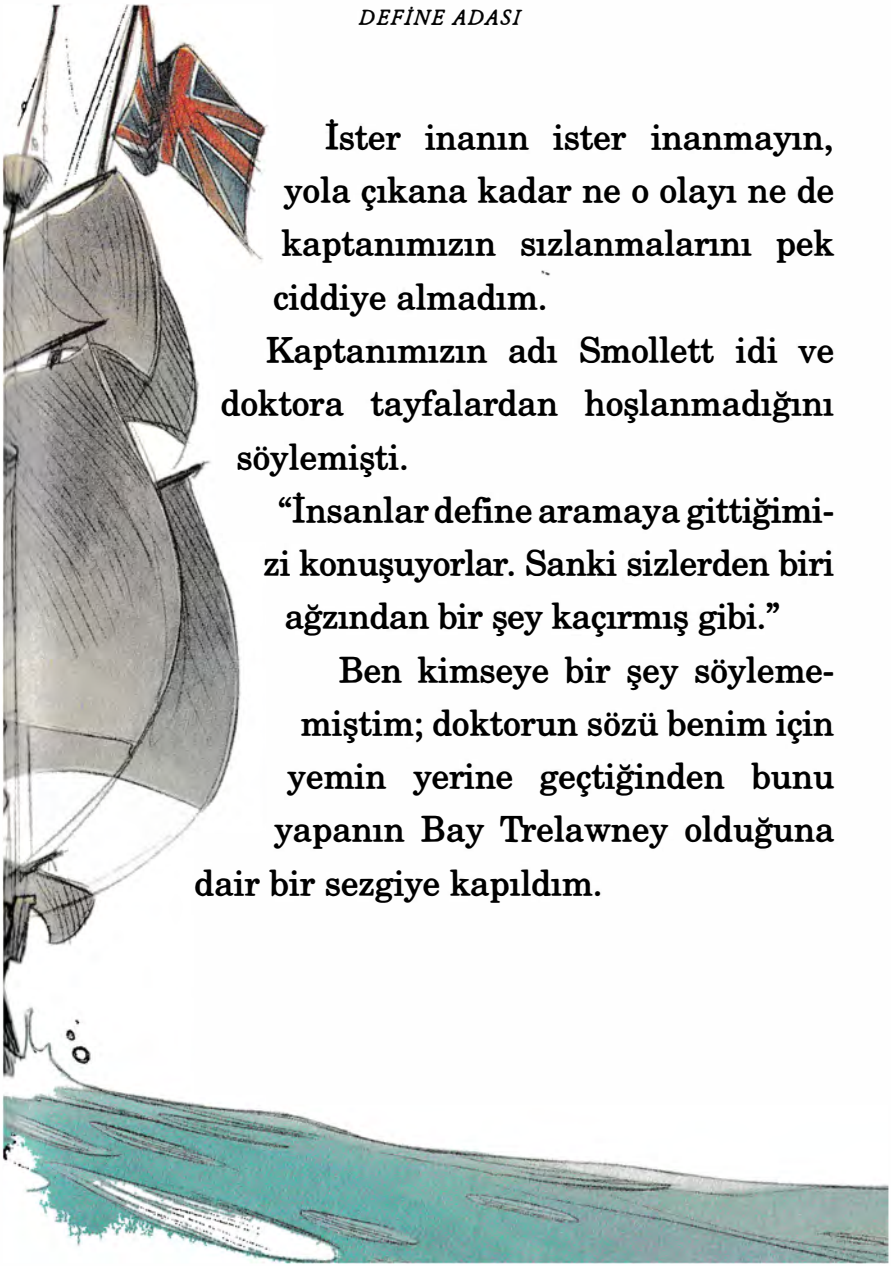
"Peki ne konuşuyordunuz?" diye üsteledi Long John.

"Belli bir konumuz yoktu efendim! Deniz kanunlarına göre cezalandırmalardan bahsediyorduk!"

Silver başını iki yana sallayarak Bay Trelawney'e döndü:

"Siz bu zavallı Tom'un kusuruna bakmayın. İyi biridir ama kafası pek çalışmaz. Kara Köpek konusuna gelince, beni uyarmakla iyi yaptın evlat. Bir daha buradan geçecek olursa emin ol onu tutuklatırız!"

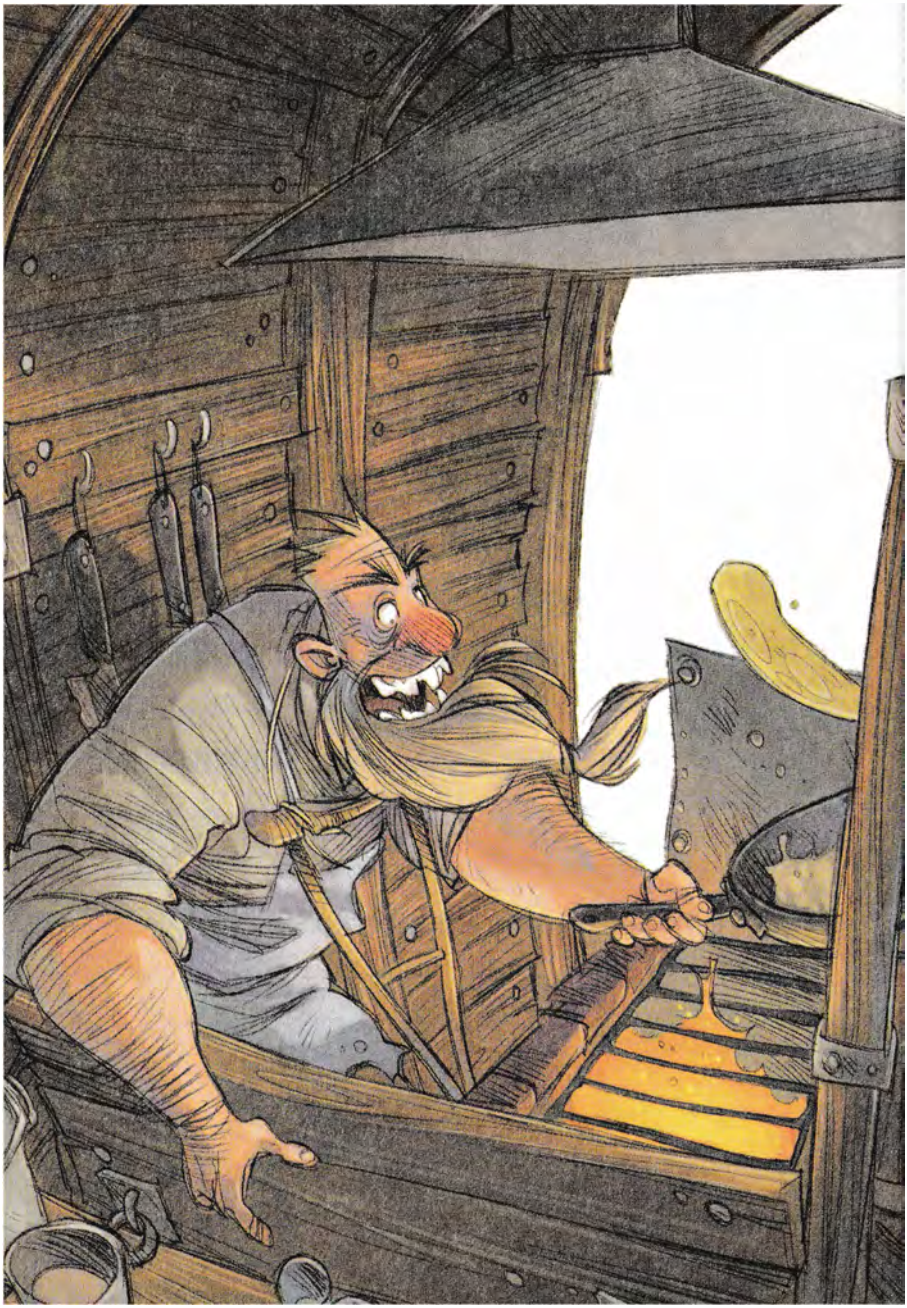

İster inanın ister inanmayın, yola çıkana kadar ne o olayı ne de kaptanımızın sızlanmalarını pek ciddiye almadım.

Kaptanımızın adı Smollett idi ve doktora tayfalardan hoşlanmadığını söylemişti.

"İnsanlar define aramaya gittiğimizi konuşuyorlar. Sanki sizlerden biri ağzından bir şey kaçırmış gibi."

Ben kimseye bir şey söylememiştim; doktorun sözü benim için yemin yerine geçtiğinden bunu yapanın Bay Trelawney olduğuna dair bir sezgiye kapıldım.

Gürültülü ve kısa bir gece geçirdik. Şafak sökmeden az önce yola çıktık. Tayfaların lideri ıslık çalınca diğer tayfalar da çapayı çıkarmak üzere dizildiler. Üstünden yosunlar dökülerek sudan yükselen çapa, güneşin ilk ışınlarıyla parlayınca içlerinden bazıları, o tuhaf şarkıyı söylemeye koyuldu.

On beş adam... on beş adam...

Hareket etmiştik. Gemi batıya doğru yattı. Yelkenler şişmeye, kara gözlerimin önünde akıp gitmeye başladı. Kaptan Smollett kükreyerek emirler yağdırıyor, mürettebat homurdanarak itaat ediyordu. Aralarından en deneyimlisi olan Israel Hands dümen kolunu sımsıkı tutuyordu.

Günler ve haftalar geçti. Long John Silver koltuk değneğini kâh boynuna asıyor kâh geminin bölmelerine dayayarak her şey

normalmiş gibi yemek pişiriyordu. Onunla çalışınca sıradışı biri olduğunu ve mürettebatın ondan korktuğunu hemen anladım. Ona Barbekü diyorlardı. Bu lakabı her şeyi kızartmayı sevdiği için aldığını düşünüyordum ama yine de bu takma adın altında daha tehditkâr bir şey yatıyormuş gibi geliyordu bana. Mutfağı ayna gibi pırıl pırıl tutuyordu. Tabakları hep düzenli bir şekilde yerleştiriyordu, ayrıca iki yüz yaşını geçtiğini iddia ettiği bir papağanı vardı.

"Bütün dünyayı gezip görmüştür, yaz bunu aklına," dedi bana yıldızlı bir gecede.

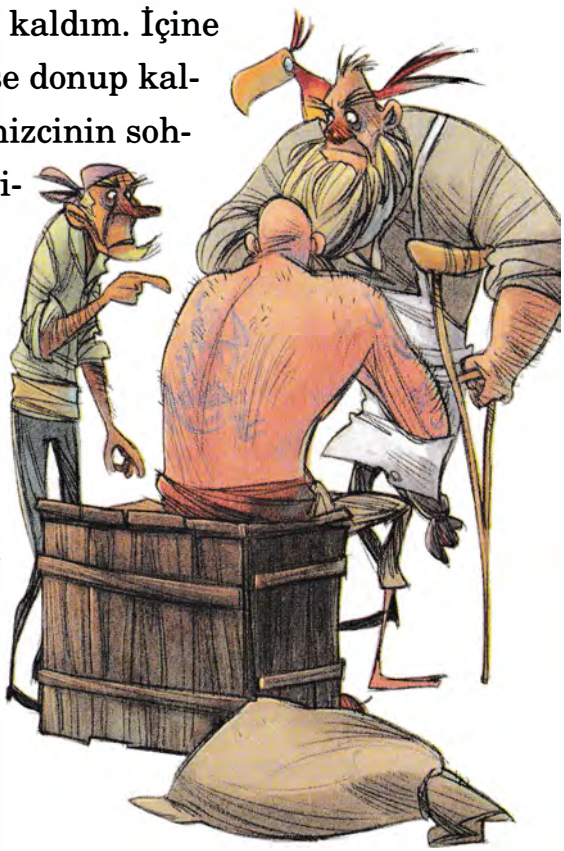

"Her denizde sefere çıkmıştır. Rio de la Plata definelerini bulduklarında da oradaymış, inanabiliyor musun?"

"Sekizlik! Sekizlik!" diye bağırmaya başladı o anda papağan.

Sekizlik, İspanyol parasının o zamanki adıydı.

Bir gece çok tuhaf bir şey oldu. Canım elma çekmişti. Güverte altına indim. Elma fıçısı neredeyse boştu. Kalanlardan birini almak için fıçının içine girmek zorunda kaldım. İçine girip çömeldiğimde ise donup kaldım çünkü birkaç denizcinin sohbet ederek çıkageldiğini duymuştum. Beni fark etmemelerini umut ederek fıçının içinde iyice saklandım. Bunun nedeni konuşanların ses tonları ya da belki de düşüncesizliğimdi.

"Tabii ki ben değildim," dediğini duydum Long John Silver'ın.

"Flint kaptandı, ben de dümendeydim. Flint'in gemisi emektar *Walrus*'taydık. Gemi kan kırmızısı rengindeydi ve o kadar çok altın yüklüydü ki batacakmış gibi ilerliyordu. Ama mesele altını bulmak değil, onu bir yere yerleştirmekti. Bizim gibi maceraperestlerin zor bir yaşamı vardır; sürekli tehlike içinde yaşarız ve her şeyi sırf güzelce yiyip içmek için yaparız. Ben elli yaşındayım, unutma. Belki de bu hayatı yaşamayı artık daha fazla istemiyorum. Bu yolculuktan sonra beyefendiler gibi bir hayat süreceğim, ciddi söylüyorum. Nedenini bilmek ister misin? Çünkü kimileri Pew'dan, kimileri de Flint'ten korkuyordu. Ama Flint benden korkardı. Bilmen gereken tek şey de bu. Evet, ne diyorsun?"

Varilin içinde kıpırdamadan dururken Silver'a yanıt veren başka bir ses duydum: "Bu konuşmadan önce iş hiç hoşuma gitmemişti. Ama yaptığın açıklamalardan sonra artık bana güvenebilirsin."

Silver sessiz bir kahkaha attı. "İyi o halde. Dirk de bizim tarafta!"

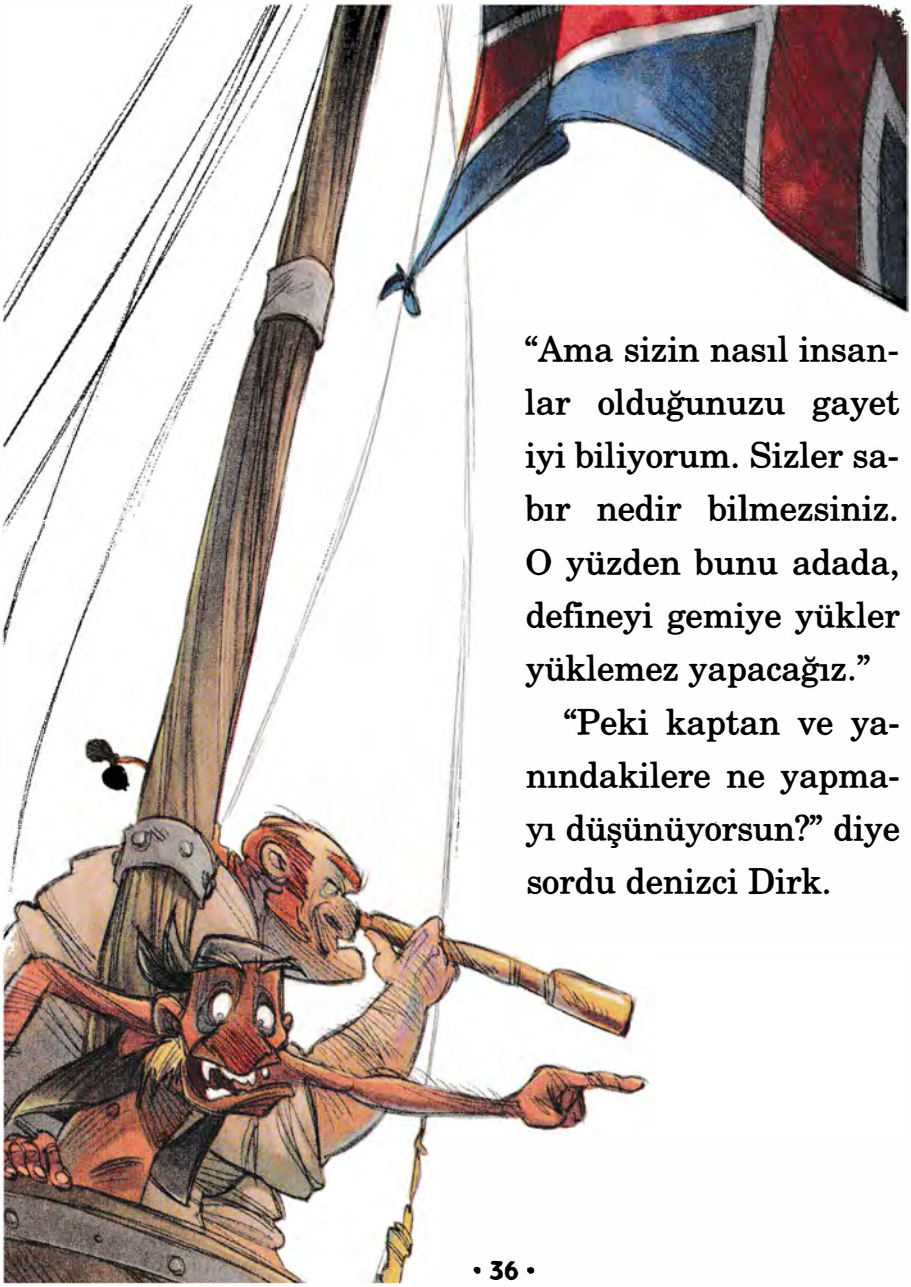
"Harika!" dedi Israel Hands'inkine benzettiğim üçüncü ses. "Peki ne zaman harekete geçiyoruz?"

"Ne zaman mı?!" diye gürledi Silver koltuk değneğini vurarak. "Son dakikada elbette! Al sana zaman! Kaptan Smolett gerçek bir deniz adamıdır ve kuşkusuz şüpheleniyor. Oysa diğer ikisi, şu şapşal doktorla arkadaşı haritaya sahipler. O yüzden defineyi bulmaları ve gemiye yüklemeleri için onlara ben yardım edeceğim!"

"Peki neden daha önce değil?"

"Çünkü siz haydutların arasında rota çizmesini bilen bir kişi bile yoktur da ondan! Eve nasıl döneceğiz, ha? Ben kendi bildiğimi okuyacak olsam Smollett'ın bizi alizelere kadar götürmesini bekler, sonra herkesi denize atar ve ancak o zaman geminin kontrolünü elime geçirirdim."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Geminin kontrolünü eline geçirmek mi? Ancak Silver devam etti:

"Ama sizin nasıl insanlar olduğunuzu gayet iyi biliyorum. Sizler sabır nedir bilmezsiniz. O yüzden bunu adada, defineyi gemiye yükler yüklemez yapacağız."

"Peki kaptan ve yanındakilere ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu denizci Dirk.

İzleyen uzun sessizlik anında, bu küçük isyancılar grubunun üyelerinin birbirlerine alev alev yanan bakışlarla baktıklarını düşündüm.

"Günün birinde Lordlar Kamarası'na girdiğimde, şimdi kumanda kabininde olan beceriksizlerden hiçbirinin karşımda belirivermesini istemiyorum," diyerek sırıttı Silver.

Diğerleri de onunla aynı fikirde olduklarını belirttiler.

O akşam duyduklarımın hepsi bu kadardı çünkü hemen ardından karanlıkta bir başka ses duyulmuştu:

"KARA GÖRÜNDÜ! KARA GÖRÜNDÜ!"

Denizciler *Hispanyola*'nın köprüsüne çıktılar. Karşımızda iki alçak dağ vardı. Arkalarındaki üçüncüsü sisler içindeydi. Dalgalar yüksek ve köpük köpüktü, gökyüzü ise yıldızlarla beneklenmişti.

Define Adası'na gelmiştik.

"Aranızda bu adayı daha önce gören var mı?" diye sordu Kaptan Smollett, dağların dik ve beyaz kayalarını incelerken.

"Ben biliyorum burayı! Daha önce gelmiştim!" diye yanıtladı Silver. "Güneye demirleyebiliriz, küçük bir adanın arkasında. Oraya İskelet Adacığı derdik. Şu taraftaki dağ da Dürbün Dağı efendim!"

Kaptan, Flint'in haritasının bir kopyasını açtı ve Silver'ın söylediklerinin doğruluğunu kontrol etti. Görünüşe bakılırsa dedikleri doğruydu. Bunun nedenini bildiğim için doktorun yanına gitme ye çalıştım ve fısıldayarak konuştum: "Efendim, size kötü haberlerim var."

Yarım saat sonra onunla birlikte odasındaydım. Elma fıçısının içinde duyduğum her şeyi anlattım. Doktor peruğunu dizlerine koymuştu. Bay Trelawney kısık sesiyle sordu: "Ne yapacağız?"

Duruma el koyan Kaptan Smollett oldu: "Sizi zamanında uyarmıştım, biliyorsunuz. Ama şimdi geri dönemeyiz. Rotayı değiştirme emri verirsem

anında ayaklanırlar. Hâlâ zamanımız var, en azından define bulunana kadar. Hem sonuçta sadık denizcilerimiz de var. Öyle değil mi?"

Bir hesap yaptık: On dokuza karşı yedi kişiydik. Ve bu yedi kişiden biri bendim.

Bir çocuk.

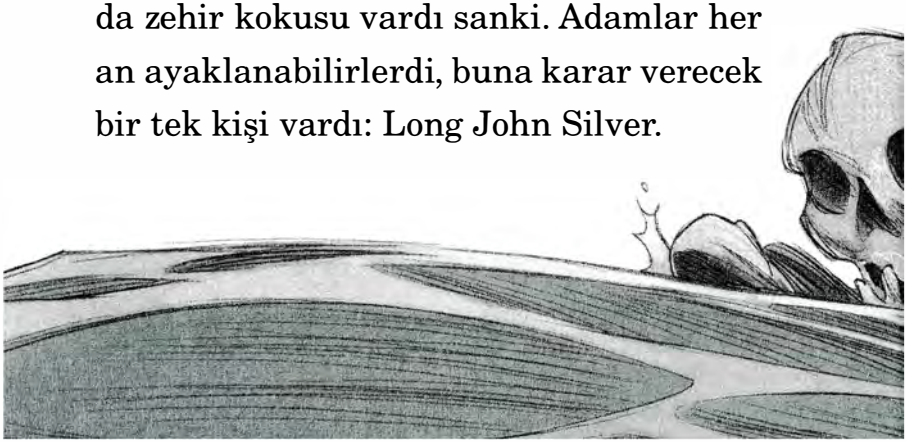
ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
DEFİNE ADASI'NDA

FLINT'İN HARİTASINDA

Define Adası ile İskelet Adacığı'nın ortasında bulunan yere demirledik.

Adanın kıyısı dev dalgalarla aşınmış ve ormanlarla kaplanmıştı. Ağaçların dalları suların yükseldiği noktaya kadar sarkıyordu. İki küçük dere birbirine kavuşmuş, bir bataklık oluşturmuştu. Çevredeki tüm bitkilerin zehirli bir parıltısı vardı. Havada da zehir kokusu vardı sanki. Adamlar her an ayaklanabilirlerdi, buna karar verecek bir tek kişi vardı: Long John Silver.

Çapa suya iner inmez, kaptan denizcilere öğleden sonra boyunca serbest olduklarını söyledi. Haber coşkuyla karşılandı: "Yaşasın!"

Long John da dahil olmak üzere on üç kişi karaya çıkmaya karar verdi. Doktor bunu fırsat bilerek yanımızda olanlara büyük bir gizlilik içinde gerekirse kendilerini savunmalarını söyledi. Kimse olan bitene şaşırmadı. Hatta korkmadı bile.

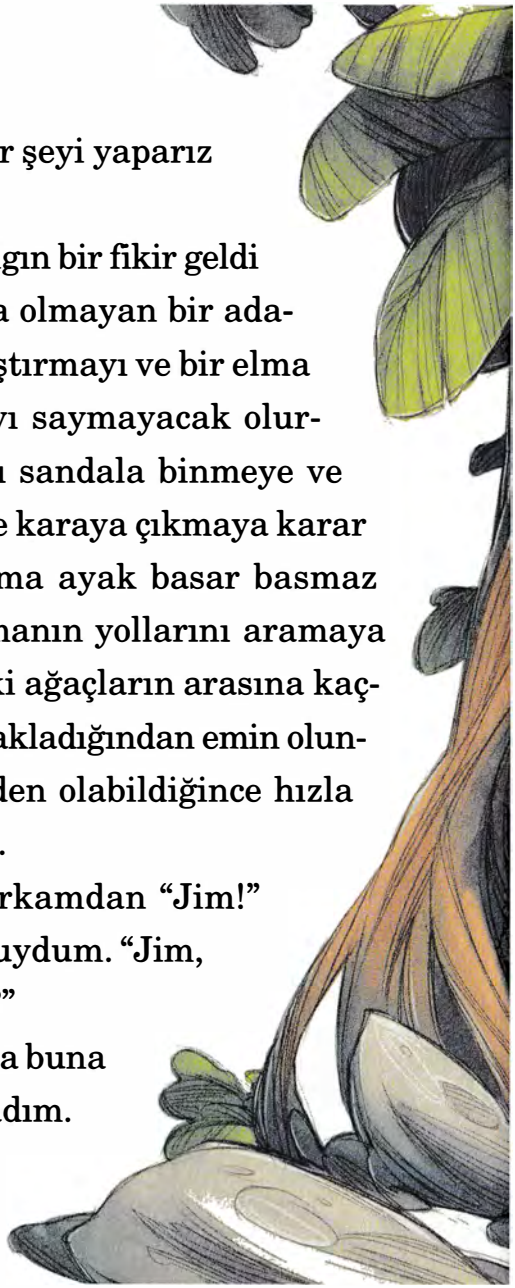

"Ülkemiz için her şeyi yaparız efendim," dediler.

Aklıma ilk kez çılgın bir fikir geldi -tabii artık hayatta olmayan bir adamın sandığını karıştırmayı ve bir elma fıçısına saklanmayı saymayacak olursak. Silver ile aynı sandala binmeye ve korsanlarla birlikte karaya çıkmaya karar verdim. Ancak kuma ayak basar basmaz onlardan uzaklaşmanın yollarını aramaya koyuldum. Kıyıdaki ağaçların arasına kaçtım, dalların beni sakladığından emin olunca nedenini bilmeden olabildiğince hızla koşmaya başladım.

Long John'un arkamdan "Jim!" diye seslendiğini duydum. "Jim, nereye gidiyorsun?"

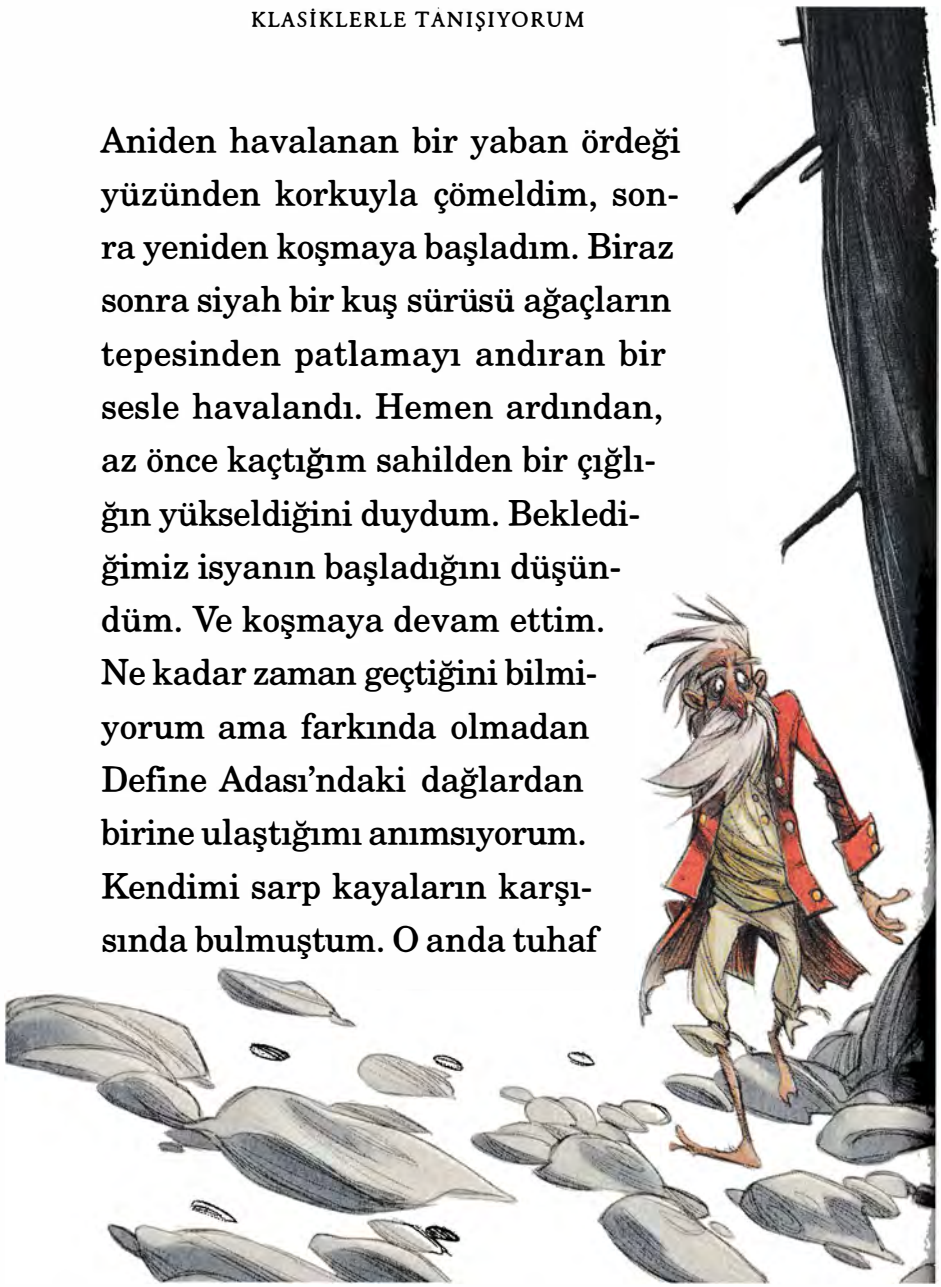
Bilmiyordum ama buna rağmen yavaşlamadım.

Söğüt ağaçlarının, sazların, egzotik bitkilerin uzandığı, bataklık gibi kokan çamurlu toprakları geçtim. Sonra kendimi çamlarla eğri büğrü ağaçlardan oluşan ormanlık bir alanda buldum. Yılanların tısladığını duyuyor, ayaklarımın önünden sürünerek geçtiklerini görüyordum.

Aniden havalanan bir yaban ördeği yüzünden korkuyla çömeldim, sonra yeniden koşmaya başladım. Biraz sonra siyah bir kuş sürüsü ağaçların tepesinden patlamayı andıran bir sesle havalandı. Hemen ardından, az önce kaçtığım sahilden bir çığlığın yükseldiğini duydum. Beklediğimiz isyanın başladığını düşündüm. Ve koşmaya devam ettim. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum ama farkında olmadan Define Adası'ndaki dağlardan birine ulaştığımı anımsıyorum. Kendimi sarp kayaların karşısında bulmuştum. O anda tuhaf

bir hareketlilik oldu: Bir sürü çakılın yuvarlandığını ve hemen ardından bir çamın arkasından kayan gölgeyi gördüm.

Esmer ve saçlı sakallı biriydi. Korku içinde olduğum yere çömeldim.

"Kimsiniz?" diye sordum kararsız bir sesle.

Gölge öne doğru ürkekçe bir adım attı. Uzun sakallı bir adam ortaya çıktı.

"İsmim Ben Gunn," diye uyuşuk sesiyle yanıtladı beni. "Zavallı Ben Gunn. Medeni biriyle konuşmayalı üç yıl oldu."

Ellerini kaldırıp daha da yaklaştı. Üstünde eski kumaş parçalarından, yelkenlerden ve denizci muşambasından yapılmış giysiler vardı. Bu giysi mozaiği düğmeler, sicimler, ilikler ve sopa parçalarından oluşan tuhaf bir sistemle bir araya getirilmişti.

"Buraya terk edildim ben; keçi eti, yabani meyveler ve deniz ürünleriyle sağ kaldım," diye anlattı denizci. "Yapılabilir bir şeydi... ve Ben Gunn bunu yaptı, ama şimdi canım deli gibi ev yemeği istiyor evlat. Yanında peynir var mı dostum? Yoktur, değil mi? Sabır. Bu bitmeyen gecelerde hep bir parça peynir hayal edip durdum. Sadece bir parça peynir..."

Bu gariban adamın tehlikeli olmadığına karar vererek kendimi tanıttım.

"Aferin, aferin Jim. Sen iyi bir çocuksun. Annenin seni terbiye ettiği, onun sözünden hiç dışarı çıkmadığın anlaşılıyor. Evet. Evet. Böyle olmalıdır. Başka türlü olmaz. Ben Gunn hep söyler: Bu adadan dönebilecek olursam herkese yardım edeceğim. İlk olarak da zavallı anneciğime çünkü ben zenginim..."

Önümde çömeldi, dalların arasından denizi inceledi. Korsanların sahilden gelen seslerini duyunca gözlerinde korkuyla sordu: "Bana doğruyu söyle Jim, şuradaki Flint'in gemisi mi?"

Öyle olmadığını söyledim. Flint'in öldüğünü ama ne yazık ki onun eski denizcilerinden bazılarının sahilde olduğunu anlattım.

"İçlerinde tek bacaklı bir adam da var mı?"

"Silver mı?"

Ben Gunn bir hayvan tarafından ısırılmış gibi ayağa fırladı.

"Yo, olamaz! Seni Long John gönderdiyse başım belada demektir!" Ardından daireler çizerek deli gibi yürümeye, ben orada yokmuşum gibi rüzgârla konuşmaya başladı: "Sana her şeyi anlatacağım. Ama söyleyeceklerimle yetinmelisin çünkü daha fazlasını anlatmayacağım. Flint defineyi gömdüğünde ben de gemideydim. Kaç yıl? Kaç yıl oldu? Flint adaya altı kişiyle indi ve orada bir hafta kaldılar. Bizse Flint'in gemisi *Walrus*'la açıktaydık. Günün birinde işaret gelince kıyıya yaklaştık ama adadan yalnızca Flint döndü. Kafası sargılar içindeydi."

"Ya define?" diye sordum.

"Define! Flint onu istiyorsak bunun tek yolunun

karaya atlayıp onu aramaya gitmek olduğunu söyledi. İşte ben de bunu yaptım. Tam üç yıl Jim. Bu adada yapayalnız geçen üç yıl! Ve şimdi de bana geri döndüklerini mi söylüyorsun? Ne için?"

O anda duyduğumuz top patlamasını sayısız tüfek sesi izledi. Ben Gunn'a olanları tahmin ettiğim kadarıyla açıklamak zorunda kaldım.

Gözleri çılgınca bir umutla ışıldadı. "Dinle Jim. Sen iyi bir çocuğa benziyorsun ama ben ihtiyar kurdun tekiyim. Kimseye güvenmem. O yüzden arkadaşlarının yanına dön Jim ve onlara Ben Gunn'ı anlat. Onlara her şeyi söyle, anladın mı? Söylediklerimi hatırlıyor musun? Onlara gitmek için işine yarayacaksa sahilde beyaz bir kayanın arkasına küçük bir kayık sakladım. Onu al, arkadaşlarının yanına git ve Ben Gunn ile konuşmaları için buraya dönmelerini sağla. Onlara ellerinde beyaz bir şey bulundurmalarını söyle. Beni her gün öğle vaktinden akşam altıya kadar burada bulabileceklerini de! Şimdi git, haydi! Git yanlarına!"

Yeni bir top atışı sahilde yankılanırken Ben Gunn kayboldu. Yeniden yalnız kalınca tekrar koşmaya başladım ama bu kez geldiğim yoldan geri döndüm.

Sonra birdenbire ormanın tam ortasında bir İngiliz bayrağının dalgalandığını gördüm. Sahilden belli bir mesafede, ormanın göbeğinde, sağlam çam gövdelerinden yapılmış küçük bir kale vardı.

Bayrak olmasa asla fark etmezdim, buradan daha önce geçerken de fark etmemiştim. Dikkatle yaklaştım. Kalenin çevresindeki eğimli arazi ağaçlardan arınmıştı. Tam orayı geçmeye kalkışırken doktorun bana seslendiğini duydum.

"Jim!" diye bağırdı Doktor Livesey. "Nereye kayboldun sen Jim? Çabuk! Buraya gel!"

Dediğini yaptım ve büyük bir şaşkınlıkla arkadaşlarımın da orada olduğunu gördüm. Karaya kaçışımın hemen ardından doktor, Bay Trelawney, kaptan ve ona hâlâ sadık kalan birkaç kişi, yanlarına yiyecek ve cephane alarak *Hispanyola*'yı terk etmişlerdi. Tam kıyıya çıkmak üzereyken kaçtıkları fark edilmiş ve Israel Hands onları gemiden topa tutmuştu. Kaptanın söylediğine göre, Hands sonuçta Flint'in topçusuydu. Özetle, durum şuydu: Gemi kaybedilmişti ve şimdi ana direğinde korsan bayrağı dalgalanıyordu. Bulunduğumuz noktadan korsanların küçük derenin ağzında yaktıkları büyük ateşin çevresinde şarkı söyleyip tıkındıklarını görülebiliyorduk.

"Ya sen?" diye bana sordu doktor.

Onlara Ben Gunn'ı tam zamanında anlattım çünkü sözlerim bittiğinde gözetleme görevini üstlenmiş adamımız bizi çağırdı. Bir karışıklık söz konusuydu: Bayırın dibinde iki korsan belirmişti. Biri Long John Silver'dı. Diğeriyse komik bir beyaz bayrak taşıyordu.

Rüzgâr çam ağaçlarının gövdeleri arasında ıslık çalıyordu. Gökyüzü açık ve bulutsuzdu. Ağaçların tepeleri pembeye boyanmıştı.

"Barış görüşmesi yapmak istiyorum!" diye bağırdı Silver. "Çitlerden sağ salim çıkmama izin vereceğinize ve menzilinizden uzaklaşmam için bana bir dakika zaman tanıyacağınıza dair şeref sözü verin."

"Dostum," diye küçümsemeyle yanıtladı onu Kaptan Smollet. "Benim seninle konuşmak gibi bir isteğim yok."

Ancak Silver durmadı. Yırtık bez parçasını kaptı, yalpalaya yalpalaya çiti aşıp kaleye ulaştı, sonra da perişan bir haldeymiş gibi gürültülü bir şekilde yere oturdu. Üstünde pirinç düğmelerle kaplı mavi ve bol bir tören giysisi vardı.

"Ne istiyorsun?" diye kükredi doktor.

"Defineyi! Başka ne olabilir ki? Flint'in haritası sizde! Sizde olduğunu biliyoruz. Onu bize verirseniz bu para avcısı beylere size uygun şekilde dav-

ranmalarını emredeceğime ve sağ kalmanız için gayret göstereceğime dair şeref sözü veririm. Şunu aklınıza yazın: Denize iner inmez karşılacağım ilk gemiye gelip sizi buradan almalarını söyleyeceğim. Evet, ne diyorsunuz?"

"Şunu söylüyorum," diye yanıtladı kaptan uzun süre düşündükten sonra. "Teker teker gelirseniz hepinizi sırayla zincirleyeceğime ve yargılanmak üzere ülkeye geri götürülmeniz için elimden geleni yapacağıma dair şeref sözü veririm."

Silver başını iki yana salladı, yere tükürdü, ayağa kalkmasına yardım etmemiz için elini bana ve doktora doğru uzattı. Ama kimse yardım etmeyince öfkeyle haykırdı ve tozların içinde debelendi. Ayağa kalkınca da ekledi: "Bunu siz istediniz! Sakın sizi uyarmadığımı söylemeyin. Kalenizi yerle bir edeceğim."

Sonra da tehditler yağdırmaya devam ederek uzaklaştı.

Korsanların saldırısı ertesi gün öğle saatlerinde başladı.

Kaptan uyanık ve dikkatli olmamızı istemiş, bizi kalenin dört yanını gözetleyeceğimiz şekilde yerleştirmişti. Bize gayet net emirler vermişti. Saldırganlar çitlere maymun gibi atlamışlardı ve çok kalabalık görünüyorlardı. Bizim denizcilerimizden Gray ile Joyce hiç duraksamadan karşı atağa geçtiler. İki korsan yere düştü ama en az dört tanesi çiti geçti.

Başka gürültüler ve bağırışlar da duyuldu: "Hücum! Hücum!"

Kale kısa sürede dumana boğuldu.

"Dışarı çıkın! Dışarı çıkın!"

"Ateş edin!"

İzleyen kargaşada kendimi dışarı atmayı başardım. Göz kamaştıran güneşte birinin beni izlediğini fark ettim. Sonra yine ateş edildiğini duydum ve birkaç adım arkamda birinin yere düştüğünü gördüm. Kaptan bağırıyordu: "Kalenin etrafındalar!"

Dediğini yaparak diğerleriyle buluştum. Kaptan Smollet yaralanmıştı ama yine de dimdik ayaktaydı. On ikiye karşı dört kişi kalmıştık.

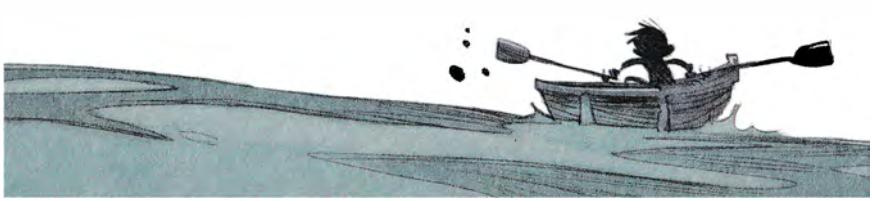
Kaleyi yıkama ve ortalığı düzeltme işi sona erince aklıma çılgın fikirlerimden ikincisi geldi. Hemen hayata geçirmek için ilk olarak ceplerimi bisküviyle doldurdum, sonra da kimseye görünmeden çiti aşarak kendimi gür ormana attım. Kaleden hızla uzaklaştım. Üçünü geride bıraktığım için kendimi bir alçak gibi hissediyordum ama aklımdakinden başka bir şey düşünemiyordum. Kısa sürede denize ulaştım ve sahile, Ben Gunn'ın bana gösterdiği yere gittim.

Güneş kızgın, hava durgundu. Kırılan dalgaların gümbürtüsü duyuluyordu. Günbatımından az önce beyaz kayayı, arkasına dolanınca da sık çalılıklarla gizlenmiş minicik sandalı buldum: Küçücük ahşap iskeleti keçi derisiyle kaplanmıştı. Hemen atıldım ve karanlığın desteğiyle onu suya ittim. Batmadığından emin olunca *Hispanyola*'ya yöneldim. Sayıları azalan korsanların gemideki nöbetçileri de azaltmaya karar vermiş olabileceklerini düşünmüştüm. Durum gerçekten böyleyse

halatları çözmeyi deneyip geminin akıntıya kapılıp gitmesini sağlayabilir ve o düzenbazların her türlü kaçma fırsatını ortadan kaldırmış olurdum.

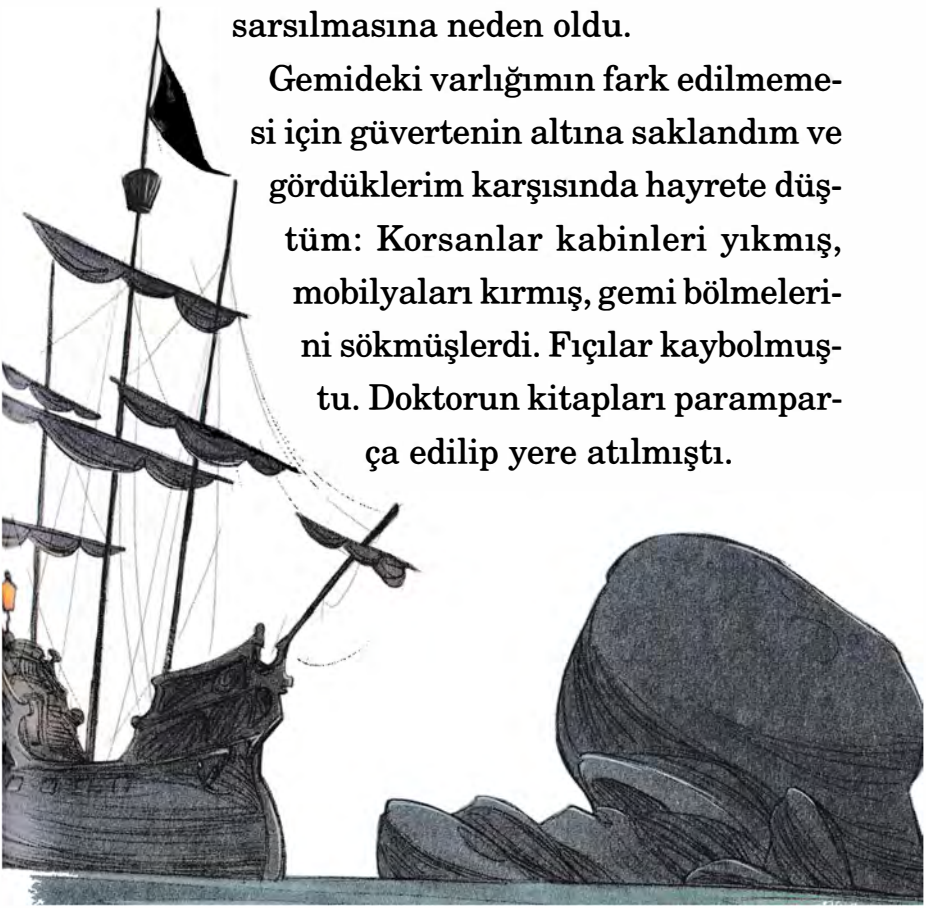
Gece karanlıktı. Sessizce kürek çekiyor, hem korsanların çevresinde tıkındığı ateşi hem de guletin seçilmesi zor ışıltısını kontrol altında tutuyordum. Gemiye ulaştığımda gövdesinin karanlığına saklanarak kulaklarımı iyice kabarttım. Birtakım homurtular duydum, sonra da şiddetli bir kavganın başladığını. Derken boğuk bir haykırış. O kadar.

Kimseye görünmeden çapanın halatlarına ulaştım, derin bir soluk aldıktan sonra köprüye tırmandım. Gemide az kişi bulacağımı düşünmekte haklıydım ama onları bu halde bulacağımı tabii ki tahmin edemezdim. *Hispanyola*'nın iki nöbetçisinden biri sırt üstü yatıyordu ve hiç kımıldamıyordu. Diğeri, Israel Hands ise korkulukların yanında oturu-

yordu: Başı yana sarkmıştı, yüzüyse kireç gibiydi. Her ne olmuşsa olmuştu. Daha fazla zaman kaybetmeden halatları kestim. Akıntıya kapılan *Hispanyola* hızla açığa doğru gitmeye başladı. Dalgalara kapıldı ve yalpalayan köprü, ihtiyar topçunun sarsılmasına neden oldu.

Gemideki varlığımın fark edilmemesi için güvertenin altına saklandım ve gördüklerim karşısında hayrete düştüm: Korsanlar kabinleri yıkmış, mobilyaları kırmış, gemi bölmelerini sökmüşlerdi. Fıçılar kaybolmuştu. Doktorun kitapları parampar-ça edilip yere atılmıştı.

Hispanyola dalgaların üstünde rahatça süzülerek gidiyordu. Gemide benden ve Israel Hands'den başka kimse olmadığına artık emindim. İşte o anda zihnimdeki çılgın düşünce daha da çılgın bir şeye dönüştü.

Köprüye döndüm ve bu kez kendimi gösterdim. Korsan hâlâ yerde yatıyordu ama olan biteni hemen anlamıştı.

"Sen çok kurnazsın çocuk..." diye homurdandı. "Açık denize sürükleniyoruz..."

"Yaralı mısın?"

"Ne yapacağını bilemiyorsun, değil mi?"

"Sanırım," diye kabul ettim.

Öksürdü, toparlandı ve hırlar gibi konuştu: "Bana içecek bir şey ver, bir de yaramı saracak bir bez. Ben de sana bu gemiyi nasıl kullanacağını öğreteyim. Ne dersin?"

Benim de istediğim zaten buydu. Fazla yaklaşmamaya dikkat ederek ambarda bulduğum şişeyi ona fırlattım. İçindekini aceleyle midesine indirdi ve bez parçasını yaralı koluna sardı, sonra güçlükle ayağa kalkarak bana dümeni işaret etti.

"Ne bekliyorsun? Yakala şu dümenin kolunu ve tam sağa kır. Haydi! Akıntıyı izle, kuzeye dön. Orada demirleyebileceğimiz bir yer bulacağız. Haydi!"

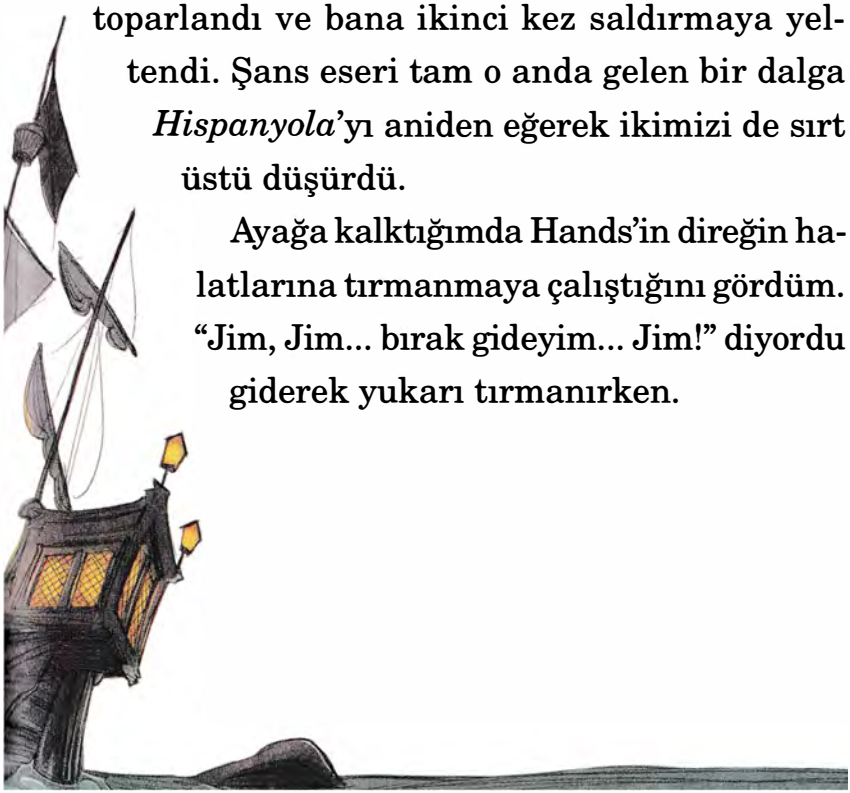
Şafak sökene kadar ona itaat ettim. Sonunda Define Adası'nın kuzey burnunu dönünce Israel emretti: "Sahile bak evlat. Görüyor musun? Şimdi kolu dümdüz tut ve ne olursa olsun kırma. Orası bir gemiyi karaya oturtmak için en ideal yerdir."

Dümeni kendime doğru çektim, *Hispanyola* döndü, sonra burnunu adaya vererek hızla ilerlemeye başladı. Bir dalgayla birlikte yükseldik, alçaldık, arkasından geminin karnının alttan sürtündüğünü duyduk.

Hispanyola hiç sarsılmadan tatlı bir şekilde kuma oturdu. Başı neredeyse ormana girecekti.

Bir gemi kullanmanın bu kadar kolay olabileceğine şaşırarak güldüm. Tam o anda Hands üstüme atıldı. Şaşkınlıktan serbest bıraktığım dümen kolu adamın göğsüne çarparken ben de köprüde yuvarlandım. Hands dümenin darbesinden sonra toparlandı ve bana ikinci kez saldırmaya yeltendi. Şans eseri tam o anda gelen bir dalga *Hispanyola*'yı aniden eğerek ikimizi de sırt üstü düşürdü.

Ayağa kalktığımda Hands'in direğin halatlarına tırmanmaya çalıştığını gördüm. "Jim, Jim... bırak gideyim... Jim!" diyordu giderek yukarı tırmanırken.

Anlaşılan ben daha dersimi almamıştım: Oysa kimseye güvenmemem gerekiyordu. Bir anlık dalgınlığımdan yararlanan Hands bana saldırınca ben de kendimi savunmak zorunda kaldım ve Hands denize düştü. Hemen gemiyi terk ettim ve arkadaşlarımı haberdar etmek için ormana koştum. Yüreğimde hem bir ağırlık hem de hafiflik hissediyordum.

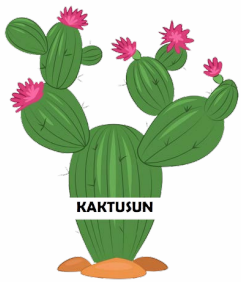
Uzun ve zor bir yolculuk oldu. Denizi hep sağımda tutarak yönümü buldum ve bu çılgın günün sonunda nihayet kaleye ulaştım. Ancak kalede hiç ışık yoktu.

Çitin üstünden atladım ve seslendim:

"Doktor? Kaptan?"

Ama bana hiç beklemediğim bir ses karşılık verdi:

"Sekizlik! Sekizlik!"

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
DEFİNE AVI

KORSANLAR KALEYİ

ele geçirmişlerdi. Papağanı uzaklaştırarak bana selam veren, tek bacaklı adamın ta kendisiydi:

"Jim. Bu ne sürpriz! Seni hep sevmişimdir, biliyor musun? Sanki hık demiş burnumdan düşmüşsün!"

Bense hiçbir şey anlamıyordum. Benim beyefendi arkadaşlarıma ne olmuştu?

"Ne mi oldu?" diye bağırdı haydutlardan biri. "Kim bilir!"

Olan biteni bana Silver anlattı.

"Doktor Livesey beyaz bayrakla bize gelerek şöyle söyledi: 'Kaptan Silver, sizin için her şey bitti, gemi gitti!' Eh, belki yemeyi içmeyi biraz fazla kaçırıp şarkılar tutturmuş olabiliriz, inkâr etmi-

yorum, ama guletin artık yerinde olmadığını fark edince... Olmaz olsun! Sonraki beş dakika bir felaketti, yaz bunu aklına. Biz de şöyle anlaştık: Onlar bize yiyeceklerle kaleyi verdiler, biz de onları serbest bıraktık."

Söyledikleri giderek daha anlamsız geliyordu. Acaba arkadaşlarım adadaki tek güvenli yeri terk edecek kadar delirmiş olabilirler miydi?

"Ve şimdi birdenbire sen ortaya çıkıveriyorsun..."

"Atalım onu!" diye hırladı diğer korsanlar.

"Hayır!" diye yanıtladı Silver. "Bu çocuğu seviyorum. Saçının teline zarar verecek olursanız, gününüzü görürsünüz!"

Adamlar bize kötü kötü baktılar ve aralarında konuşmak üzere uzaklaştılar.

Silver bizi duyamayacakları kadar uzaklaşmalarını bekledi.

Bir süre sonra bana hikâyenin hâlâ çok şaşırtıcı olan ikinci kısmını fısıldayarak anlattı:

"Harita bende Jim."

"Ne?"

"Define haritası. Gerçek olanı. Doktor onu bana teslim etti. Nedenini biliyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Benim de evlat. Bana sadece defineyi bulduğumuzda çıkacak kavgalara dikkat etmemi söyledi, o kadar. Her şeyin yanlış olduğunu ben de biliyorum evlat. Ama Long John'a güvenmelisin, bu maceradan sağ salim çıkmanın bir tek yolu var: O da benim sana, senin de bana yardım etmen. Bana kaçmayacağına dair söz verirsen, o serserilerin sana zarar vermelerine engel olurum. Ama sonra adayı terk ettiğimizde beni yargılayacak olurlarsa, o zaman sen de asil bir beyefendi gibi -ki öylesin- lehime tanıklık ederek Long John Silver'in hayatını kurtardığını söyleyeceksin. Var mısın?"

Fazla seçeneğim yoktu.

"Tamam," dedim. "Ama ben hayatta kalamayacak olursam da nasıl davrandığımı siz doktora anlatırsınız."

Silver tüyler ürperten bir bakışla anlaşmayı mühürledi. Sonra diğer korsanlar yanımıza döndüler ve ihtiyar Billy Bones'a teslim edilen siyah kâğıdın aynısını, "kara leke"yi, Silver'a verdiler.

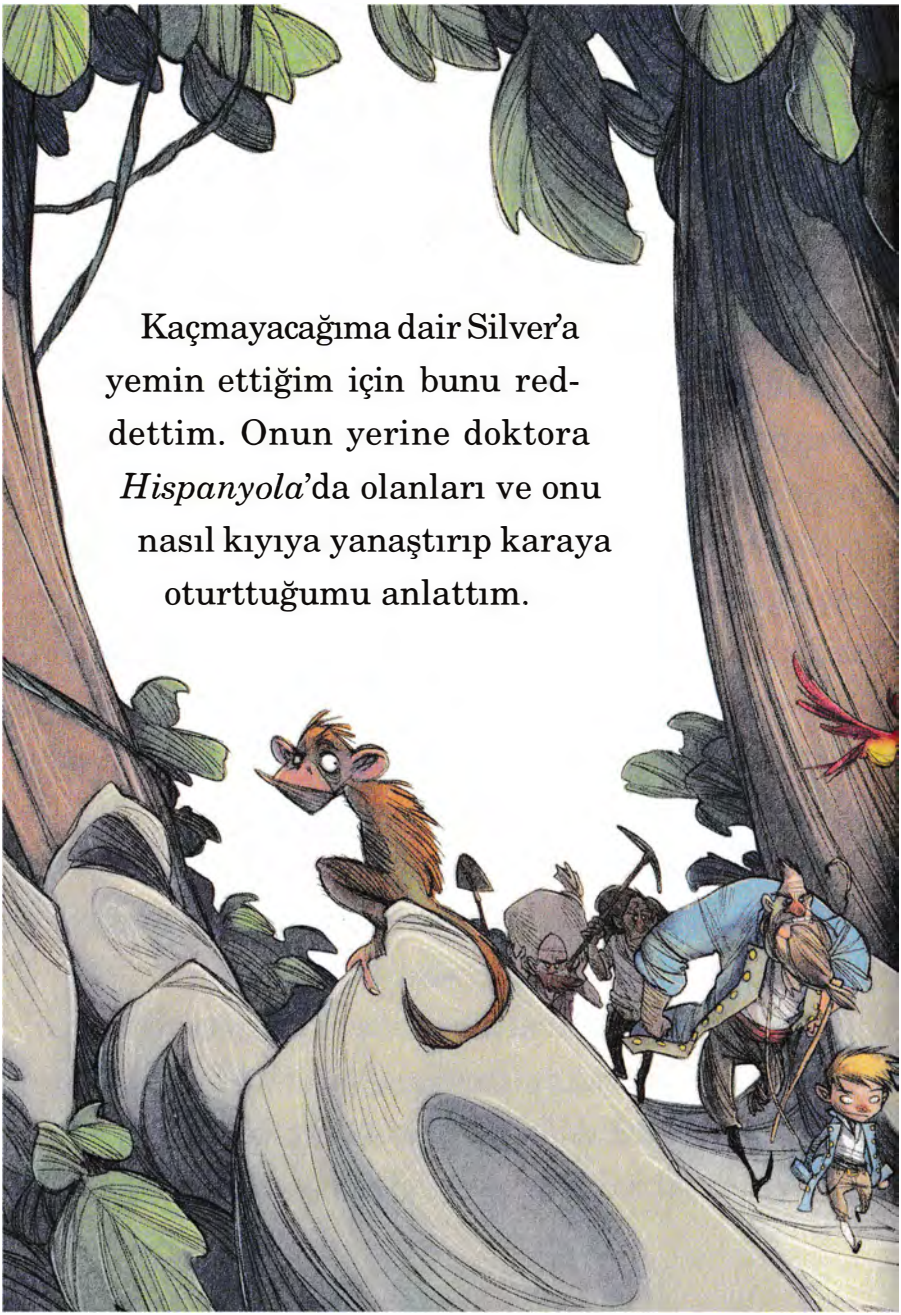
"Beni görevden mi alıyorsunuz? Hepiniz delirmişsiniz!" Long John Silver tek ayağı üstünde doğruldu, fırtına gibi esti ve adamların gözlerinin önünde define haritasını salladı. "Tam da define haritasını bulmuşken gerçekten beni görevden almak mı istiyorsunuz?! Tam da Jim ile sizin için Kaptan Flint'in haritasını bulmuşken?"

Korsanlar ağızları açık bakakaldılar. Silver doğru söylüyordu. Kaleyi bırakmak üzere hazırlıklara başladık ama yola koyulmadan önce Doktor Livesey son kez ziyaretimize geldi. Karşısına çıkan her insanı iyileştirmeye çalışacağına yemin etmiş olan o beyefendi, korsanlara sıtmaya karşı birtakım ilaçlar getirmişti. Benim de onlarla olduğumu fark edince gözleri fal taşı gibi açıldı ve benimle konuşup konuşamayacağını sordu.

Silver ayaktakımını susturdu ve doktorla birkaç dakika kenara çekilmeme izin verdi.

"Neler oldu Jim?" diye sordu doktor.

"Seni tutukladılar mı? Öyleyse kaç! Benimle gel!"

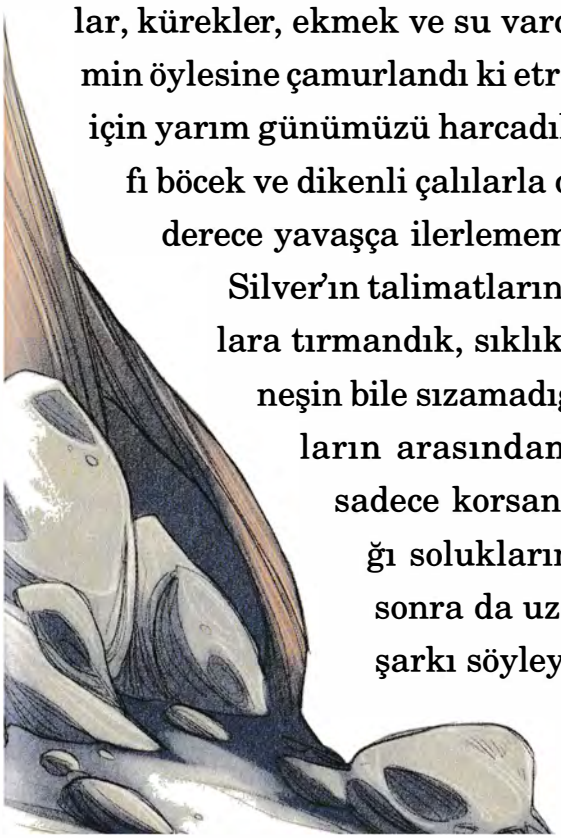

Kaçmayacağıma dair Silver'a yemin ettiğim için bunu reddettim. Onun yerine doktora *Hispanyola*'da olanları ve onu nasıl kıyıya yanaştırıp karaya oturttuğumu anlattım.

Doktor üzüntüyle başını salladı, benimle son kez vedalaşıp "Tanrı seni korusun," dedikten sonra uzaklaştı.

Haritayı izleyerek yürümeye koyulduk. Silver, beni bağladıkları ipi dişlerinin arasında sımsıkı tutuyordu. Diğerlerinin ellerinde kazmalar, kürekler, ekmek ve su vardı. Kısa sürede zemin öylesine çamurlandı ki etrafından dolanmak için yarım günümüzü harcadık. Adanın bu tarafı böcek ve dikenli çalılarla doluydu, bu da son derece yavaşça ilerlememize yol açıyordu.

Silver'ın talimatlarını izleyerek yamaçlara tırmandık, sıklıkları yüzünden güneşin bile sızamadığı eğri büğrü ağaçların arasından geçtik. Bir süre sadece korsanların zar zor aldığı solukların sesleri duyuldu, sonra da uzaklardan gelen ve şarkı söyleyen birinin sesi:

On beş adam... on beş adam...

Hepimiz durmuştuk. Korku içindeydik.

"Duydunuz mu?"

"Bu Flint'ti!"

"Saçmalamayın! Flint yok artık!"

"O halde kimdi?"

"Kimse kim, boşverin! Haydi gidelim!"

Devam ettik ama artık daha dikkatliydik.

Gizemli ses biraz sonra yeniden duyuldu:

Darby! Darby!

Korsanlar yeniden taş kesildiler.

"Bu Flint!"

"Bunlar Flint'in son sözleriydi! Ölmeden önce Darby'ye seslenmişti."

"Bu onun hayaleti! Bizi cezalandırmaya gelmiş!"

Silver koltuk değneğini başının üzerinde çevirip bir ağacın gövdesine indirdi. "Kesin şunu, sizi sersemler!"

Ama onun yüzü de her zamankinden daha soluktu.

Sesler susunca kendimizi bir açıklıkta bulduk. Ortalıkta tehditkâr bir sessizlik vardı. Silver artık yaklaştığımızı söyleyip duruyordu. Korsanlar neşelenmeye başlamıştı.

"Orada!" diye bağırdı sonunda geminin aşçısı.

Baktık ve bir anda durduk. Tam önümüzde, Flint'in haritasının işaret ettiği noktada, yerde kocaman bir çukur, dibinde de bir kazmanın kırık sapı duruyordu. Ortalıktaki eski sandık kalıntılarının birinin üstünde *Walrus* yazısı göze çarpıyordu. Bu, Flint'in gemisinin adıydı.

Birileri defineyi bizden önce bulmuştu!

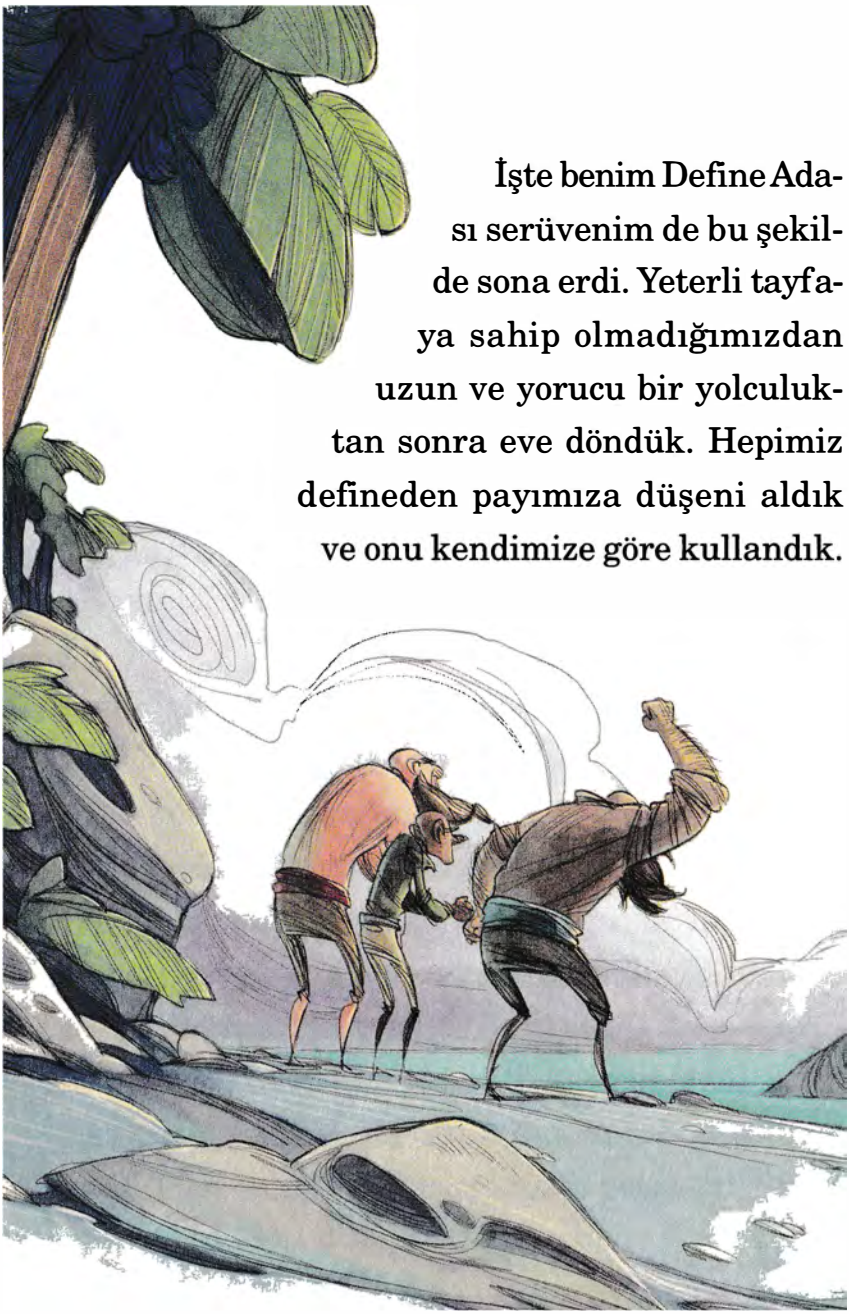
Bunun nasıl olduğunu düşünecek kadar bile zamanımız yoktu, çünkü çevremizdeki çalılıklardan gürültüler gelmeye başlamıştı. Olayların içinde olan benim bile neler olup bittiğini anlamam için bir süre geçmesi gerekti. Define tabii ki Ben Gunn tarafından bulunmuştu. Adam, *Hispanyola*'nın gel-

mesinden birkaç ay önce güvende olması için onu mağarasına taşımıştı. O ve doktor karşılaşmışlardı. Doktor haritayı Silver'a teslim etmişti çünkü definenin yerinde olmadığı görünce korsanların birbirlerine saldıracaklarını düşünmüştü.

Defineyi *Hispanyola*'ya taşımak birkaç günümüzü aldı. Sonunda yola çıktık. Yanlarına yüklü miktarda tuzlanmış et ve gerekli araç gereçlerin bırakılması kaydıyla, sağ kalan üç korsanın adada terk edilmelerine karar verildi.

Yola çıkacağımızı görünce bizimle gelebilmek için dualar etmeye yalvarmaya başladılar. Onları o halde görünce çok üzüldüm ama geri dönmeyeceğimizden emin olunca hemen ateş ettiler.

Silver'a gelince, adeta bir meleğe dönüşmüştü. Kaptan Smollett onun gemiye binmesine ve yargılanmamasına istemeye istemeye razı olmuştu. Bana söylediği son sözlerse şunlardı: "Sen iyi bir çocuksun Jim ama seninle bir daha denize açılabileceğimizi hiç sanmıyorum."

İşte benim Define Adası serüvenim de bu şekilde sona erdi. Yeterli tayfaya sahip olmadığımızdan uzun ve yorucu bir yolculuktan sonra eve döndük. Hepimiz defineden payımıza düşeni aldık ve onu kendimize göre kullandık.

Kaptan Smollet uzun yıllar daha deniz yolculuğu yaptı; Gray paraları okumak ve iyi bir eğitim almak için harcadı; Ben Gunn parasını üç haftadan daha kısa bir sürede, daha net belirtmek gerekirse tam on dokuz günde saçıp savurdu. Ona bir yerde kapıcılık görevi verdiler, ayrıca kırsal bölgedeki bir kilisenin korosunda şarkı söylüyor. Doktor insanları ölümün pençesinden kurtarmaya devam ediyor. Silver... Silver ise...

Silver bizimle eve dönmedi. Meksika'da yanaştığımız ilk limanda gemiden kayboldu... Bir daha ondan haber almadık ama bahse girerim ki o müthiş denizci kendisine ömür boyu seveceği bir eş bulmuş, bu sonsuz denizlerin bir köşesinde onunla mutlu mesut yaşıyordur.

Bana, yani Jim Hawkins'e gelince, ben iyiyim ve sonunda büyüyüp adam oldum sanırım.

YAZARLAR HAKKINDA

Robert Louis Stevenson

Dünya edebiyatının sevilen yazarlarından Robert Louis Stevenson 13 Kasım 1850'de Edinburg'da doğdu. On yedi yaşında mühendislik eğitimi almak için Edinburg Üniversitesi'ne kaydoldu. Eğitimini yarıda bırakıp hukuk okumayı seçti, ancak avukatlık da yapmadı. Kalbinin derinliklerinde hep yazarlık özlemi vardı. Üniversitede okurken yaz tatillerini Fransa'da, yazar ve ressamlardan kurulu bir sanatçı topluluğunun arasında geçirdi. Yazarlık hayatına aralarında öykülerin, romanların, denemelerin yer aldığı pek çok eser sığdırdı. Dünya edebiyatına *Define Adası*, *Dr. Jekyll* ve *Mr. Hyde* gibi klasikleşen eserler kazandırdı.

Pierdomenico Baccalario

Çağdaş İtalyan edebiyatının sevilen yazarlarından Pierdomenico Baccalario 1974 yılında İtalya'da doğdu. Yazmaya lise yıllarında başladı. Üniversitede hukuk eğitimi aldığı sırada yayınladığı *Savaşçının Yolu* adlı ilk romanıyla ödül kazandı. *Ulysses Moore*, *Şipşak Hayaller Dükkanı* gibi sevilen serilere imza attı. Seyahat etmeyi ve yeni yerler görmeyi çok seven yazar yeni romanlar yazmaya devam ediyor.